

ju ema olla, „siis kanna lapse eest hoolt!“ Naine pööris otse poe uksest sisse. „Dere Sumalime!“ ütles kaupmees, „mis su süda kutsub, kas põlle riiet, paela, nõõpnõdelu, nõõpa, wõi rätikuid? kõi on pool muidu ja raha tagasi, wõi worsti rohtu? Ütle aga julgeste!“ „Olge terwed lubamast!“ ütles Kaie, „ega meie sugusel ei olegi palju raha. Mis ma pidin küsima, akna peal nägin ilusat westi-riiet, ei tea mis maksab?“ „Westi riiet, jah!“ wastas kaupmees ja tõi; kena riie: punane nagu tulekahju, roosid otse kui kuld õunad. „Kas?“ mees paneb selga, jääb ise ta kõrwa noorikuks. „Kas ole kaval riie?“ „Ega ma oma mehele osta, waid poisile, kes mulle kašwandikuks jääb!“ „Kašwandikule ostad! on kohe náha, et oled ristiinimene, teine ema ei wiitsi oma lapsele seda osta. Dtsi aga raha, maksab 50 kopikat!“ Kaie ehmataks: „50 kopikat! siis jäägu parem ostmata! mis mu mees ütleb, kui seda kuuleb.“ Aga kaupmees ei lasse minna, keda kord oma küinde wahela saab; ta ütles: „Kus su mees elab?“ Naine: „eks te tea,

L. külas, kingsep Madis!“ „Koh muidugi — See on teine lugu: L. küla rahwale müin kõi alwemalt, need on kõi minu sõbrad! — 40 kopikat, wõtta ära riie!“ Naisel oli hea meel, mõtles: „hea õnn, et L. külas elan, saan kõi alwalt!“ Kaupmees tõi teise tükki riiet letti peale; „kuule! üks tee, kaks asja! pois saab westi, aga kus püksid ja kuue! Waata mis ilus riie, selle olen sinu tarwis hoidnud, wõtta ära, mis seal enam nõuu pidada, kuus küinart siin on, mis 60 kopikat maksab; üleüldse üks rubla hõbedat.“ Edikas riide ära, enne kui naine jah ehk ei oleks saanud ütelda. Mis nüüd muud, kui maksis raha ja läks oma teed; aga kaupmees naeris taga järele ja mõtles; „oled nehuksama loll, nagu teised!“

Kui Kaie turule jõudis, pääsis tema filmad lahti, et ta rumalaste oli teinud: „olen ostnud, mis nii palju tarwis ei ole! kellega nüüd nahka osta?“ — Aga ta trööstis oma südant: „eks mul ole weel 60 kop., saab jeks korraks küll nahka osta — ja pois saab ka oma üli-